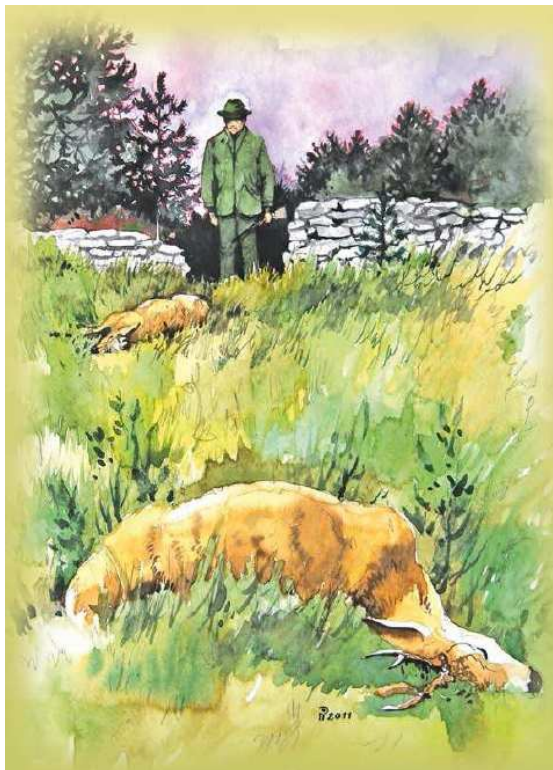

Kri za ljubezen (Marijan Sotlar)

Tistikrat v mojem življenju, ko sem postal lovec, so mi dodelili tudi pravico do ubijanja divjih živali. Tako pravico si mi podelil pravzaprav ti - Človek, meni enak, ki si se povzpel na prestol vsega živega stvarstva in sebi namenil moč, da odločaš o tem. O življenju oziroma smrti. Vsako leto sproti celo o natanko določenem številu smrti. Smrti živih bitij, ki so jih skupaj z nami vrinili na ta planet in nam v neskončnosti časa podarili bežen, minljiv trenutek - Življenje. Zakaj ga nekaterim divjim živalim jemljemo? V čigavem imenu lahko to počnemo? Namesto Boga ali proti njegovi volji? Ali namesto Narave, ki je vselej znala poskrbeti sama zase in za vsa svoja živa bitja? Ta zakaj mi je venomer znova porajal vprašanje, na katerega ne poznam pravega odgovora ...

Kljub vsemu sem bil vesel te pravice, te strašne moči nad Življenjem in Smrtjo, toda srce jo je sprejelo s pritajeno grenkobo, ki me na lovu še dandanes nepopustljivo spremlja. Je to šepet vesti, ki jo narekuje srce? A srcu ne moreš ne kljubovati ne ukazovati. Je ta pravica dandanes sploh še nujna in potrebna? Je res v korist divjadi kot nas skušajo prepričati? Ali gre za naše, zgolj človeške potrebe, za sebičnost, morda celo za globoko v nas ohranjen prvobitni nagon, za slo po ubijanju? Nikakor ne, pravi sodobna lovška znanost, odstrel je nujen zaradi umetnega vzdrževanja, potrebnega ravnovesja v

naravi, ki smo ga prav ljudje sami skozi tisočletja nenadzorovano rušili. Prvobitne življenjske združbe, ki so se same uravnale, so namreč zaradi nas - ljudi - dokončno izginile. Lovec sem, zato poskušam globoko v sebi sprejeti takšno razlago kot pravico in kot dolžnost hkrati.

Toda zakaj ubijati nekoga, ki ga pravzaprav ljubimo? Je ta ljubezen, ki jo lovci gojimo do živali, res tako drugačna, tako oddaljena, da potrebujemo njeno bližino, njen dotik, da bi jo občutili? Dotik smrti? Po strelu na divjad me vsakokrat znova spreleti ta globoko intimen trenutek minevanja, ki sem mu priča, in se zarine vame kot temno, nepojasnjeno doživetje nasprotnosti. In vendar mi neka notranja, nerazložljiva in samosvoja sila z neustavljivo močjo kmalu zatem znova požene lovsko kri po žilah. Je to žerjavica iz pradavnine, ki še vedno tli v nas, lovcih? Kdo ve ...

Tudi tistega julijskega popoldneva je bilo tako. Gnalo me je naravnost tja, v Lozico, majhno s sivim kamenjem in visokim leskovjem ograjeno senožet, ki se zajeda v vznožje Čebulovice. Tam sem že prej opazil srnjaka gumbarja. Bil je telesno šibak in primeren za odstrel. Po naših merilih seveda, ki niso v prid šibkejšemu. Taka naj bi bila tudi pravila Narave, čeprav se upirajo srcu ...

Vedno doslej mu je uspelo, da me je pravočasno zaznal s svojim občutljivim nosom in vznemirjen je z jeznim mladeniškim "bau-bau" odskočil v varno zavetje nizkega borovja. Zato sem sklenil, da se mu bom tokrat približal z druge strani in ga počakal na pobočju pod starim borovcem, ki mi je s svojimi dolgimi, do tal segajočimi vejami, nudil dobro kritje in primeren naslon za puško.

Po nevihti je bilo. "Divjad po njej ponavadi hitro izstopi, da se čim prej posuši na toplem soncu," so vedno modrovali starejši lovci, zato se nisem obotavljal. Zrak se je vse bolj polnil s prosojno svežino. Še zadnji temni oblaki so se podili čez Belico in za Sopado so strele še parale nebo, ko sem se vzpenjal navkreber po razmočenem kolovozu. Vas Senadole je bila kmalu za mano. Voda je tu in tam curkoma lila po pobočju. Ob poti sem se zazrl v drobne deževne kapljice, ki so se ujele v pajčevino na bodikavem češminu. Njihov preblesk v popoldanskem soncu me je kakor sij tisočernih zvezd dregnil v dušo, da sem za hip postal. Že sem bil sredi Narave in srkal vase trenutke njene prelestne lepote. Sam, med pritlikavimi borovci, starikavim brinjem, jeseni, črnimi gabri in drenovim grmovjem ... Iz ostrice tik ob meni se je komaj prerinila divja potonika in med sivim razmetanim kamenjem na zapuščeni kraški gmajni je bahavo razkazovala svoje zapeljive rdeče cvetove. V srcu sem začutil prijetno toploto in pospešil korak. Visoko nad pokošenim poljem sta mirno jadrali

kanji in vztrajno iskali svoj dnevni obrok. Nekje višje v hrastovju so se drle šoje, v žitu pod mano pa me je kmalu zatem presenetil še prepeluh. Dolgo je že tega, odkar sem zadnjič slišal njegov "petpedi", ta tako poseben in zanosen klic ljubezni ... Po grabnu so nenadoma začeli opletati rahli ohlupi burje. "Nič hudega, pod borovcem, kamor sem namenjen, me bodo ravno prav božali v obraz," sem pomislil. "Od tam bom imel dober razgled na ogrado, čeprav le skozi ožjo poseko, in srnjak me ne bo mogel dobiti v nos."

Ob starem borovcu sem odložil nahrbtnik in se namestil. Rahla utrujenost me ni motila. Srce se mi je le počasi umirjalo. Tiha spokojnost se je vedno bolj selila vame in misli so se začele otepati vsakdanjih skrbi. Okolje me je vztrajno srkalo vase in čist hribovski zrak mi je dobro del. Pred menoj so na zeleni ponjavi dišale cvetoče trave in neutrudno valovile. Zdelo se mi je, kakor da se s svojimi dolgimi vratovi priklanjajo v zahvalo nebu, ki jih je pravkar osvežilo. Pozorno sem poslušal, da bi slišal vsak šum ali pok vejice iz bližnjega gozda, od koder je srnjad rada izstopala. Pod lesko se je razjezil kos in nizko preletel jaso. "Nekaj ga je gotovo vznemirilo," sem pomislil. Še bolj napeto sem prisluhnil, toda vse naokoli je bilo nenavadno mirno. Le čmrlj, ki me je vsiljivo obletaval in zamolkel "ku-ku" iz daljave sta motila tišino, ki je že tipala v mrak ... Nenadoma se mi je zazdelo, da se je sredi jase pojavila rdečerjava lisa in se premaknila. Vitka postava, tenak vrat in nepazljivo obnašanje sta ga takoj izdala. "Gotovo je 'moj' gumbar, popolnoma je že prebarvan, toda telesno zelo šibak." Previdno sem odmaknil borovo vejico, ki mi je rahlo zastirala pogled, in polagoma dvignil daljnogled. Iz čela so mu poganjali komaj vidni, še ne očiščeni "gumbki". "Pravi je," sem se prepričal. Mirno se je pasel v visoki travi in se ni zmenil za okolico. Počutil se je varnega. Burja je še vedno vlekla proti meni, zato me ni mogel zaznati. Zdaj je pravi trenutek. Srce mi je začelo hitreje utripati, ko sem s puščico v daljnogledu iskal njegovo pleče. Še malo bom počakal, da se postavi pravilno v "planko", medtem se bom skušal čimbolj umiriti ... Vedno sem dobro streljal, razdalja do njega je primerna in lovsko pravična, saj ga ne morem zgrešiti, čeprav me roka povsem ne uboga. Vseeno sem se odločil ... Veje v borovcih so završale. Močan pok se je razlil po grabnu in srnjakovo telo je nemočno klonilo ... Padel je na mestu. V ognju. Popolnoma miren je in negiben. Odleglo mi je. Nekoliko sem počakal in se spustil po pobočju do vrzeli, od koder sem lahko videl celo ogrado.

Na vrzeli pa me je v trenutku preplavila predirna tesnoba. Zagledal sem ga, sredi ograde, kako nemočno dviguje glavo in se ne more premakniti. Poskušal se je dvigniti, znova in znova, toda telo ga ni več ubogalo ... Globoko v sebi sem začutil njegovo bolečino. Bil je svoj poslednji boj. Brezupni boj za obstanek. Nemo sem stal na vrzeli, ujet v temino minevanja, ki je rezala vame. Obšlo me je čudno občutje, popolnoma drugačno od tistega, ki me je ves dan prej polnilo z lepoto in srečo. "Saj ne more biti res. Saj je vendar obležal na mestu in se ni ganil," sem vrtal vase. "Kako sem ga mogel tako slabo zadeti?" Toda... Saj to vendar ni "moj" gumbar, ampak mlad, telesno krepak šesterak. V svoji zamaknjenosti na njegovo vedenje sem šele tedaj opazil tanko rogovje. Parožke je komaj dobro nakazal ... "Ne, nobene pomote ni bilo! Pred strelom sem bil popolnoma prepričan, da streljam na gumbarja. Me daje morda privid?" Razmišljam in se mu polagoma približujem. Tedaj pa ... Pred menoj nenadoma zagledam tudi njega, "mojega" gumbarja. Ležal je negibno v visoki travi, prav tam, kjer je klonil ... kakšnih trideset metrov vstran pa je šesterak še vedno poskušal vstati. Toda zaman. Zgodilo se je komajda verjetno. Oplazil ga je odbiti drobec krogle in mu poškodoval hrbtenico. V daljnogledu sem poiskal njegov vrat in ga umiril. "Le kako se je znašel tam, saj ga prej nisem opazil? Se je morda že napasel in legel? Sta morda bratca? Lahko bi bila tudi srna, ki je v lovopustu," mi je razbijalo v mislih. "Sem pred strelom ravnal pravilno in lovsko pravično?" Znova sem v mislih podoživel tiste trenutke. "Ničesar si ne morem očitati, šlo je le za nesrečno naključje," sem se skušal pomiriti. V nahrbtniku sem poiskal nož ...

Pred menoj je ležalo dvoje mrtvih teles. Krvavordeča kri je polagoma odtekala iz njunih ran in se razlezala v mokro travo. Dvakrat dvoje motnih, negibnih in odprtih oči je strmelo vame. Zakaj? Za Belico, tam daleč nekje v daljavi, je polagoma umiralo sonce. In na mojih dlaneh je bila kri. Kri za ljubezen ...?

Marec 2011